زه واده نکوم
عبرت ناکه ناول
لیکوال: انجنیر
تمیم امرخیل

ناول زه واده نکوم

عبرت ناکه کیسه

ځنګه مي دغه ناول وليکه

دا چي زموږ په هيواد کي کوچني ماشومان ډير وهل کيږي
او د مور پلار او د کورنۍ د نورو غړو له خوا ورته په اندکي خبره هم وهل ورکول کيږي
چي بيا هغه ماشوم په يو ډول منفي فکرونو کي ځی
او د هغه ماشوم په مغزو باندي منفي تأثيرات کوي

لکم

شايد خپله تاسو هم ليدلي وي کله مو چي د کورني غړي په تاسو باندي وار کوي او يا مو وهي نو تاسو

يو ګوښه ځاي ته ځي او هغلته له ځان سره ډير منفی فکرونه کوي

همداسي کله چي يو کوچني ماشوم ووهل شي نو هغه هم خفه شي او اکثريت يي يوازيني ځاي ته ځي او هغلته له ځان سره اکثريت يي دا فکر کوي چي کاش يي دا بيخي مور او پلار نه وه

اکثريت يي په دي فکر کي دي چي څنګه له کور څخه بيرون ته ځان وباسی

چي بيا د عمر په لويدو سره داسی فکر ځان سره کوي چي بايد له کورني څخه په بېټ ډول په قاحاقي لارو وتښتي

چي دا سلسله به تاسو ته معلومه وي چي زموږ د يري ځوانان ورونه چي له کورني څخه په بېټه باندي په قاچاق لارو ځي هغوي هم ځيني يي له همدي وجي

بل په کوچني ماشوم که چيري په کور کي يا هم د

میلمه له مخې وار وکړل شي

نو د هغه شخصيت ټيټ راځي چي تاسو ته به هم
معلوم وي اکثريت ماشوم چي يوه شوخي وکړي نو
دا کار ډيري ميندي کوي

په خپل اولاد د شوخي په مقابل کي وار کوي

هي لړ. خو له الله ج څخه وادره شه وه موري

او له هي وروره لړ. خو ته هم له الله ج څخه وډار
شه

ماشوم خو په خپل خير او شر نه پوهيږي

که پوهيده نو هغه به يا شوخي نکوله او يا به هم
کرار د خپلي مور په څنګ کي کيناسته

نو چي خپل اولاد ښه نشي ساتلي هي خوري هي
وروره درڅخه هيله کوم نړي ته يي مه راوړه

ځيني کورني خو بيا اولاد ته د نورو خلکو په مخکي بيخي اهميت نه ورکوي چي په دي کار سره د اولاد جرأت کميږي

نو هيله کوم دا کار هم مکوي

او ځيني يي چي بيا لوي شي هغوي يي اکثريت د خود کوشي ته هم ځان وړاندي کوي

ډالي دى وي

لر او بر افغانستان او افغانانو ته بيا هغي مور او هغه پلار ته دي ډالي يي چي خپل اولاد سره ډيره مينه لري

او په پاي کي دي زما پيغلو خويندو او ځوانانو ورونو ته دي ډالي وي

هر څنګه چي وي موږ باید خپل اولاد ته په ټېټه سترګه ونګورو

باید له ځان څخه یي هم لوړ ونیسو

مننه له هغې څخه چې زه يې د دې ناول ليکلو ته وهڅولم

بسم الله الرحمن الرحيم

پیل

احمد به هر کله چي له ښوونځي څخه راغلو نو کاکا يي چي اوس يي ناسکه پلار هم وه ورته وويل هله احمده زويه غوا بوزه باغ ته چي ډيره وګـي ده

احمد بيچاره به هم وګـي تګـي لاړه د کاکا له ترسه به يي غوا بيوله

بيا به غرمه يوه بجه چي راغلو نو ايله به يي ډوډی وخوړه

شریف به هم کله کله له احمد سره باغ ته تللو یوه ورځ چي په احمد کار خانگی ډیره وه نو له ځان سره یي باغ ته خپل د دریم ټولګـي کتابونه هم یوړل چي کار خانگی ولیکي

دا چي کار خانگی ډیره وه نو د ده هم سر پړي ټيټ وه هیڅ یي غوا ته فکر نه وه یو وخت یي چي پام شو ګـوري غوا ټـنډه یعني له خپل خوارکه اضافه غواړه او بیا د خيټي پـړسیدل

شوه نو په بيړه یي خپل تره ته وویل قند اغا وه قند اغا راشه چي غوا ټـنډه شوه

کاکا یي چي ولیده نو سخت په غوسه شو احمد بیچاره ته یي ردو بد وویل له خولي یي ورته لاړي هم بادیدلي ډیر ورته په غوسه شو

اخر یي غوا ته پي پي سي ورکـړه لږ یي طبیعت راسته شو خو په ښخواني حالت کي نه وه

احمد چي مازديګـر کورته لاړو نو کاکا يي وويل
چي چيشي دي کول چي غوا ښنده سوه

دي په خواره خوله وويل قند اغا ما درس ليکه غوا
راڅخه هيره وه چي يو وخت مي پام شو هغه ښنډه
په خپل ځاي کي پرته وه

قند اغا ته هم خداي ورکـړه سخت په غوسه شو او
احمد ته يي وويل چي وروسته له دي به ته مکتب ته
نه ځي

مور يي ډير ښينګـار وکـړو چي لاړ به شي يو څه
به ورنه جوړ شي خو قند اغا بيا چيرته منله
اخير بيچاره احمد يي له مکتب څخه هم مهروم
کـړو

دي نو اوس هره ورځ په باغونو کي غوا ګړوي او له کاکا سره د باغ په کارونو کي مرسته کوي بس اوس يي دا کار دي

شريف هم کرار کرار لويده

يوه ورځ چي احمد د ديارلس کالو وه نو کاکا يي ورته وويل چي ته بايد د ايران په طرف سفر وکړي ځکه هيواد کي کار نشته

دا ده هغه ده همدا بهاني يي ورته کولي احمد هم خوشحاله وه ځکه چي ده په دي کلي کي ډير سختي له کاکا سره تيرولي

خو مور يي بيا نو سخته خفه وه

مګر احمد راضي کړه

خير بلاخره داسي ورځ هم راغله چي احمد له خپلو دريو کيلوالو سره بايد نور د ايران په طرف په سفر تللي وايي

په دي شپه يي نو ټول خپل خپلوان راغلل او دي
سره يي د خداي په اماني وکړه احمد هم خپل بيک
د سفر وتړلو او په وخت بيده شو ځکه چي سبا
سهار وختي به د سرويس يا يو ډول پخواني موټر
راتللو او چي څوک به کابل يا بل لري ځاي په
طرف تلل نو په دغه موټر کي به يي وړل
کله چي سهار شو نو دوي هم تياري ونيولو دا چي
دي دريواړو ملګرو خداي په اماني ته خپلوان
راغلي وه نو ټولو په خپلو کورونو کي شپي
وکړي او سهار يو ځاي شول
په ټولو کي د احمد مور ډيري اوښکي تويي
کړلي
احمد هم خفه وه خو چي د سترګو په کيمره کي به
يي د کاکا ظلمونه تير شول بيابه خوشحاله شو په
زړه کي به يي ويل چي شکر له يوه ظلم نه خو
خلاص شومه

دا وخت هم راورسیده چي دوي سفر وکـړي

له کور نه هر یو یوازي ووتلو

هر یوه سره تر مرکز د ولایت پوري پلار هم لاړو

احمد او ذبیر په سرو سترګـو لاړل ځکه د دوي لومړي وار وه چي مسافر کیدل

دوي چي کله جدا شول له خپلو پلرونو نو تصمیم یي دا وه چي اول به ځانته په دوکان کي خوراکي توکي لکه بیسکویت کیک او نور

شیان اخلي بیا به ځي

همداسي یي وکـړل

اوس نو داسي وخت راورسیده چي دوي باید په هغه موټر کي کیني چي نیمروز ته لاړ شي همداسي وشول

دوي نو په دي موټر کي کیناستل

د غرمي مهال وه چي قلات ته ورسیدل

غرمه يي دلته تيره کړه ټولو په مړه خيټه ډوډی وخوړه

بيا نو د ماسپښين لمونځ نه وروسته يي يو ځل بيا حرکت وکړو

د شپي به اته بجي وي چي ايله کندهار ته ورسيدل بيا يي هم په چوک د کندهار کي دمه وکړه د شپي ډوډی يي هم وخوړه او د ماشام قضا شوي لمونځونه يي هم وکړل بيا يي د شپي لمونځ هم په دغه ځاي کي ادا کړو وروسته يي يو ځل بيا حرکت وکړو د نيمروز په لوري

په ټوله لاره کي احمد هيڅ خبره هم ونکړه چوپه خوله روان وه

د مور او د ورور غم ورسره وه دي دا فکرونو کي وه چي ايا شريف ورور به يي هم درس ووايي او که د ده غونډي به مسافرکيږي

او مور يي بيا هلته د احمد غم کاوه چي څنګه به

يي چيشي به يي خوړلي وي کله به رسيږی اوس به چيره وي او داسی نور

سبا سهار به يوولس نيمي بجي وي چي دوي نيمروز ته ورسيدل

دلته يي نو دوه ورځي نور هم منتظر کـړل ځکه چي قاچاقبر ته نور خلک هم راتلل له دوه ورځو وروسته يي دوي ټول سفر ته اماده کـړل ټولو ته يي وويل چي خپل د ضرورت وړ توکي لکه اوبه بيسکويت او داسي نور

ځان سره واخلي ځکه چي بيا په لاره کي نه پيدا کيږي

او نن ماشام اته بجي لخير سره سفر ده

قاچاقبر دري ډلي جوړي کـړي هري ډلي ته يي خپل مسؤليت وسپاره

هري ډلي خپل مسؤليت ومنلو دا نو بيا داسي وخت شو چي دي بايد نور خپل سفر ته ادامه ورکـړي وه

د احمد طالعي بيداره وي له خپلو دریوو ملګرو سره په یوه ګروپ کي راغلو

دوي نو سفر شروع کړلو دا چي په دي وخت کي ایران ته ډیر کم مسافر تلل نو ځکه خو دومره نیول رد و مرد او یا هم شکنجي دا شیان نه وه لکه اوس چي زموږ نیوي في صده خلک د ایران او ترکي یا نورو هیوادو په طرف ځي او بیا نیول کیږي قیصه بل طرف ته نه وړم لنډه دا چي تاسو ته به اوس د مسافرو حال معلوم وي

احمد دوي په اوله کي یوي پوستي ته مخامخ شول خو بخت یي بیداره وه چي چا ګیر نه کړل ځکه د شپي ناوخته وه ټول پولیس بیده ول

دوي په شپږو ورځو کي ایله تهران شار ته ورسیدل

په لومړیو کي دوي څلور واړه ملګري په هیڅ هم

نه پوهيدل نه په قانون د ايران او نه هم په ايراني فارسي

خو د وخت په تيريدو سره بيا بلد شول په دوه مياشتو کي احمد په يوه شيشه خانه کي کار ځانته ونيوه چي پکي بوتلي او پيالي او داسي نور شيشه يي شيان جوړيدل

ډير ښه له خپل کار څخه راضي وه

رئيس هم ورڅخه راضي وه ځکه ده هم په صداقت سره کار کولو

شپي او ورځي تيريد احمد او ملګري يي ډير خوشحاله وه دا مهال خو بيا يي په زړه کي دا غم هم له احمد سره وه چي ايا ورور به يي شريف درس وايي او که د ده غونډي به غوا باغ ته بيايي او راولي

ايا کاکا به يي قند اغا ښه چلند ورسره کوي او که نه مور به يي ځنګه وي

او همداسي نوري پوښتني يي هم په ذهن کي تلي

راتلي

له څلور کاله مسافري وروسته احمد چې د اوه لس کالو په عمر وه نو دا چې کلي کور يې ډير يادیده نو ځان سره يې تصميم ونيوه چې بايد خپل هيواد ته لاړ شی

دا وخت نو د احمد کمه ګېيره هم په مخ راغلي وه

له ملګرو سره يې خبره شريکه کړه هغو نورو دوو خو ويل چې اوس نه ځو ولي احمد او ذبير بيا نو ښه سم اماده وه چې لاړ شي کلي ته ځکه چې دوي دواړه په اول وار مسافران شوي وه دغومره بلد نه وه له مسافري سره

خو بيا هغه خوا نواب او اخلاص بيا ښه سم بلد وه ځکه چې هغو دوو دوه کاله له دوي نه مخکي هم مسافري کړي وه

بلاخره احمد او ذبير لاړل بازار ته د کورنۍ غړو ته يې بعضي سوغاتونه واخيستل

او بیا نو راغلل د خپل تګ تصمیم یي ونیوه نواب او اخلاص هم بعضي شیان د خپلو کورونو لپاره واخیستل او هم یي کورني ته لیک واستولو

احمد دوي له مرز نه هم بي له کوم مزاحمت څخه تیر شول ځکه چي دوي د مهاجرینو کارتونه لارل

له دري ورځو ځنډ څخه وروسته احمد او ذبیر کور ته راورسیدل د دوي کور د ننګرهار ولایت په شنواري ولسوالي کي وه

احمد چي خپلي کوڅي ته ورسیده نو له ذبیر څخه یي د خداي په اماني واخیستله په اوله کي ورته ډیر ټینګ شو چي زموږ میلمه شه ولي ذبیر بیا کله منله ځکه دواړه په دي ورخطا وه چي ژر کور ته ورسیږي

احمد چي د خپلي کلا دروازه چوله کړه نو ګوري چي مور یي مریم او خاله یي شازیه په حویلي کي

ناستي دي په خپلو کي خبري کوي

احمد چي خاله يي مخامخ دروازي ته ناسته وه په خوله يي لاس ورته کيښود چي چُپ شه چي مور خبره نشي ځکه چي احمد غوښتل چي مور يي حيرانه شي

احمد هم بوټونه وويستل په يبله پښو باندي د مور تر شاه غلي غلي ورغلو او دمور يي سترګي کلکي پټي کړي مور يي وويل چي شهناز لوري پريږده سترګي مي خو کوم اواز يي وانه وريده

خور يي شازيه ورته وويل خور هغه هلک ده جيلي نده

احمد هم نور نو نه ټينګيده مور يي په مخ ښکل کړه او بيا يي چي دمور سترګي خوشي کړلي

دمور يي چي په احمد زوي سترګي ولګيدي بي اختياره يي اوښکي تويي کړلي احمد مور او مور هم احمد په غيږ کي کلک ونيول

شازيه له هغي خوا غږ کړل خوري موږ ته خو يي

هم پريږده چي موږ خو هم ورسره ستړی مشی وکړو دوي دري واړو د خوشحالي ډيري اوښکي تويي کړلي ډير خوښ هم وه

بيا نو د احمد ټول خپل خپلوان هم راټول شول لکه ماما ,کاکا , عمه او خاله دوي ټول خوشحاله وه خو په دي کور کي احمد ته يو هلک او يوه جيلي بيخي نابلده ښکاريدل چي جيني د شهناز نوم اخيستي وه او هلک هم د محمد نوم |

دومره يي سر پسي ونه خوږاوه

اوس نو قند اغا هم کور ته راغللو دي نو د احمد په ليدلو هيڅ خوښ نشو ځکه چي احمد اوس رالوي شوي وه په دي هم ښه پوهيده چي که له خپل کاکا څخه د خپل پلار ميراث نه پاتي شوي ځمکي واخلي چي بيا د وخت په تيريدو سره همداسي وشول

ماښام چي ټول ميلمانه لاړل او يوازي د احمد کورني پاتي شوه نو احمد شهناز او محمد ته ګوته ونيوله چي مور جاني دغه دوه خو مي ونه پيژندل

مور يي وويل زوي جانه دوي دي خور او ورور دي

احمد يوه خوندوره خندا وکړه بيا يي دواړه په مخ ښکل کړل شريف ته يي وويل چي هغه زما بيک راوړه

شريف ورور يي هم همدي ته انتظار وه او دوه سترګي يي په بيک کي خښي کړي وي چي لالا به يي څه ورته راوړي وي

شريف بي له کوم زنډ څخه بيک راوړلو

احمد يي لومړي خپل کاکا قند اغا ته راوړي سوغات چي پکښي يوه جوړه څپلي يوه پياله او يو جوړه هم جامي وي ورکړل

بيا يي مور ته جامي يوه جوړه بنګړي يا د لاس

کړي او هم يو څه د ارايش شيان ورکړل خو بيا د
شريف بخت يو څه خراب شو هغه ځکه چي احمد نه
وه خبر چي شهناز او محمد به په کور کي اضافي
وي نو هغه څه يي چي شريف ته راوړي وه هغه يي
له شهناز محمد او شريف سره تقسيم کړل

بيا يي هغه پيسی چي په څلورو کلونو کي يي
ګټلي وي هغه يي نيمايی پټی کړي وي له اول
څخه ځکه چي اينده ته يي فکر پري نيولي وه او
باقي مانده يي چي هر يو ايراني تومن په دغه وخت
کي دري پينځوس افغاني کيدلي د قند اغا مخکي
کيښودلي

د قند اغا هم پيسو ته خوله وړينګه لاړه

پيسي يي واخيستلي په بکس کي يي کيښودلي او بيا
يي احمد ته د چاپلوسي په خوله داسي وويل زوي
جانه پيسي به دي درته ټولي کمه بيا لخير سره چي
غټ شولي بيا به واده درته وکمه

احمد په شونډو کي یوه نري خوږه مسکاه وکـړه په زړه کي یي وویل چي کاکا جانه زه دي د
ک و ن ي په رګ پوهیږمه

د احمد دوي شپي او ورځي تیریدي ډیر خوشحاله هم وه هره ورځ به بیرون په چکر هم تللو د خپل ماشومتوب دوري له هلکانو سره چي اوس د ده په اندازه وه په چکر ورسره تللو

د روخصتي ورځي یي بیخي ژر تیریدي که په تاسو کي څوک مسافر وي او بیا د کور په طرف په چکر راغلي وي درته به معلومه وي چي څنګـه ژر تیریږی

احمد نو له ذبیر سره په تصمیم کي شو چي باید سبا ته لاړ شي هغه هم په وخت سره

سبا همداسي وشول دوي نو نوي روان وه چي د احمد مور غږ پسي وکـړلو زویه ودریږه

احمد او ذبیر دواړه ودریدل مور یي احمد ته یوه

غوټه ورکـړه ورته يي وويل هن زويه په دي کي مي کجوري يعني بسراغي درته اچولي دي په لاره کي چي وږي شوي وبه يي خوري

يو ځل بيا احمد له خپلي مور څخه د خداي په اماني واخيستله او مننه يي هم وکـړله خو دا ځل ذبير هم د احمد د مور لاس ښکل کـړو او د خداي په اماني يي وکـړله

دوي نو يو ځل بيا په سفر شول

ذبير ته د خپل ماشومتوب يادونه په سترګـو کي شول چي کله به يي مور وويل ذبيره زويه دغه کار وکـړه دغه داسي که او هغسي که خو بيا به ذبير نه منله

احمد پوختنه وکـړه چي هي د بي بي ناز زويه بيا په کوم چورت کي لاړلي

دي وويل ياره په هيڅ چورت کي هم نه يم تللي خو ته وګـوره چي دا مور او پلار باندي اولاد څومره ګـران وي ولي بيا چي اولاد ته يوه کيسه وکـړي

اولاد يي نه مني

احمد وويل څنګـه

ذبير وويل ګـوره مور مونږ. ته يو كار وايي او مونږ. يي نه منو بيا ګـوره چي اوس په سفر روان يو نو ستا مور مونږ. ته كجوري راوړي

احمد وويل چي هو وله داسي خو ده

د دوي مجلس په لاره كي ښه ګـرم وه

خو بيا د موټر له غږ. سره دواړه خاموشه شول او موټـر ته پورته شول

دوي بيا د ښخوا په شان نه وه اوس يي ښه سم ګـرم مجلس شروع كـړي وه د كلي ته راتګ او بيا په كلي كي د چكر وهلو له ډير وخت څخه د خپلوانو د ليدلو خبري يي وكـړلي

په خبرو خبرو كي د كندهار اډه هم راورسيدله چي له دي ځاي څخه به لويديځ ولايتونو ته موټـري

تللي

احمد او ذبير هم د نيمروز په موټرو کې کيناستل

د غرمي دوه بجي وي چي دوي بيا د غزني مرکز ته ورسيدل او دمه يي وکړله

بيا نو همداسي د شپي کندهار او سبا سهار نهه بجي هلمند ته ورسيدل دا چي دوي اوس مهاجر کارت درلوده نو په مرز باندي ښه ډاډه ورغلل

هغلته يي د دوي مهاجر کارتونه وليدل او بيا يي روخصت کړل

دوي نو اوس دي ته په تمه وه چي کله به رسيږي

کله چي تهران شار ته ورسيدل نو هغلته يي په نواب او اخلاص سترګي ولګيدي هغوي هم خبر شوي وه چي په دغه ورځ احمد او ذبير به رارسيږي اما په دي نه وه خبر چي څو بجي به راورسيږي کله چي احمد دوي راورسيدل نو د مازديګر پنځه بجي وي

نواب وويل خوار مشي موږ مو له ډير انتظاره

ستړي کړو

ذبير وويل دا پريږده زه ډير وږي يم ته يو څه د خوړلو راواخله

اخلاص بيا وويل راځي ليوانو چي زه مو هوټل ته بوځم

ټولو په يوه خوله وخندل

دوي ټول لاړل په هوټل کي يي ډوډۍ وخوړله بيا يي د مازديګر لمونځونه ادا کړل او بيا د نواب په موټر کي خپل اطاق ته لاړل

دوي دواړه ډير ستړي وه خو نواب بيا چي د بر کلي وه نو ډير ټوکي هم وه هيڅ يي خوب ته پري هم نه ښودل د شپي يي تر لسو بجو ټوکي پري وکړلي بيا يي روخصت کړل احمد او ذبير بيا د سهار تر يولس بجو ويده وه خو نواب او اخلاص بيا شه په ډاډه زړه وظيفي ته تللي وه

ذبير چي راويښ شو نو سمدستي يي احمد ته يوه لغته ورکش کړه ورته يي وويل جګ شه د ماګل

زویه د سهار یولس بجي دي
په کور کي خو دي د قند اغا له داره د ملا له اذان
څخه مخکي ویښیږي
احمد وویل یاره یوه دقیقه خو مي پریږده احمد فکر
کولو چي ذبیر به ټوکي کوي
خو چي ذبیر بیا په احمد یخي اوبه خالي کړلي او
احمد سترګي رڼي کړلي ګوري چي په ریښتیا
هم یولس بجي دي ذبیر ته په کنځاوو سر شو ورته
یي وویل دا‌‌غوا زویه وختي به دي پورته کولم کنه
لمونځ دي راباندي قضا کړلو

ذبیر بیا وویل د ماګـل زویه ساده کیږه مه زه هم
اوس ویښ شومه هغه نورو دوو د پیشکي زامنو
ویده پریښي یو

دواړو وخندل د پیشکي د زامنو په ویلو سره

احمد پاسیده مخ او لاس یې پرمینځل او بیا ذبیر لاړو د چاي په دم کولو پسې احمد ته یې دنده ورکړه چې له نانوایي څخه ډوډۍ راوړي

احمد چې ډوډۍ پسې ښکته شو ذبیر په ترموز کې تیار چاي پیدا کړو دا چاي سهار نواب دوي ته پوخ کړي وه

دواړو په خندا سره چاي وسکلو او بیا یې په طرف د قدم وهلو دباندې پلي وکړله

تر دوه بجو پورې یې قدم ووهلو بیا د نواب دوي شرکت ته ورغلل هغلته یې له هغوي سره ډوډۍ نوش جان کړله بیا یې هغوي هم ځان سره کړل او د خپل اطاق په طرف راغلل

هر یوه ته یې د خپلې کورنۍ له خوا رالیږل شوي لیک ورکړلو بیا یې هغه سوغاتونه چې دوي ته راوړي وه ورکړل

واقعیت کي چي شي دواړه ډير خوشحاله شول دوي هم له احمد ا ذبير نه مننه وکـړله بيا به نو د تل په ځير هره ورځ کار ته تلل ځلور واړه به يو ځاي کار ته تلل او يو ځاي به راتلل نواب ته يي په شرکت کي يو موټر هم ورکـړي وه چي دي به وظيفي ته پکي ځي او راځي

دا هسي په نوم د پنبي شرکت وه ولي په داخل کي به يي بيا نو د مخدره موادو تجارت روان وه چي نواب تر اوسه پوري په دغه مسئله نه وه خبر خو ور ور به بيا ده دغه شرکت نورو کارګـرانو په نواب سګـريټ وهل چي بيا يي چرسي هم ځيني جوړل کـړلو ملګـرو يي احمد دوي ډير ورته وويل چي هلکه بد کار دي مه يي کوه خو عمل بيا عمل وي نو الله دي موږ ورنه وساتي

نواب نو کرار کرار په دي هم خبريده چي دا

شرکت کي اصلا پنبه نه بلکي د مخدره موادو تجارت کيږي کله چي دي خبر شو نو رئيس يي معاش دو چند که ورته نواب هم د پيسو خوند اخيستي وه نو نه يي چاته د خپلي وظيفي ويلي او نه يي دا خبره له خپلو افغاني ملګرو سره شريکوله

هغه خوا بيا اخلاص د دفتر په رئيسي مئين شوي وه د دوي دوارو رنګونه ورځ تر بلي ژيړيدل په نواب خو ټول خبر شول چي عملي شوي ده ولي اخلاص هم ټولو ته وويل چي زه هم مئين شوي يم نا ګفته دي پاتي نشي اخلاص په يوه شرکت کي چي قالين ګنډلو وه سرکاريګر وه

احمد او ذبير خو بيا په شيشه خانه کي کار کولو

نواب اهسته اهسته دي حد ته ورسيده چي نورو ښارونو ته به يي مخدره مواد وړل او اخلاص بيا بي د کورنۍ له اجازي له خپلي رئيسي سره واده وکړلو

وروسته له دري کلونو اخلاص وويل چي زه يو

چکر له خپلي کوژدني سره غواړم خپل کلي کور ته لاړ شم د نواب هم زړه وه احمد او ذبیر یي په زور سره راځي کړل

خو بلاخره یي یوه پنځه کسیزه ډله چي پکي احمد ,ذبیر ,نواب , اخلاص او د اخلاص میرمن وه جوړه کړه او لاړل خپل هیواد ته

دوي نو په دري ورځو کي کور ته ورسیدل دا وخت یو څه سرکونه هم جوړ شوي وه

دوي نو اوس ښه سم خپل کلي ته رسیدلي وه

هر یو یي خپل کور ته تنها لاړو خو اخلاص بیا نو دوه نفره وه

مور یي لوړي ډیره اخلاص ته خوشحاله شوه خو بیا چي خپله اینګور یي مینا ولیدله رنګ یي داسي ژیړ شو لکه ژیړ ګلاب

ټوله کورني یي ذبیر ته په غوسه کي وه چي ولي یي بي د دوي له اجازي دا کار کړي ده

خو خیر نوره یي خبره غټه نکړله

مګر پلار یي وویل چي بیا په دي دروازه پښه هم رانننه نه باسي

ورک دي د پښتنو رواجونه شي چي زوي رالوي کړي بیا د هغه په خوښه ورته ناوي نه کيږي چي دا بیا له بلي ښځي سره په زوره نکاح ته مجبوروي چي د یوي جوړي د خفګان لامل او هم د یوي کورني د خفګان لامل کيږي

او یوه لور په کور کي پیغله کړي هغه هم بیا خپل د زړه کس ته نه ورکوي په بل کس یي په پیسو لکه غوا خرڅوي چي دا کار بیا په یوه کورني کي د شخړي ډیر لامل کيږي

خبره بل طرف لاړه نشي

اخلاص یي د هغه د روخصتي تر وخته په کور کي پریښوده نواب ته یي هم کورني ډیره خوشحاله وه

خو چي مور يي د رنګ پوختنه وکړه چي ولي داسي تک ژيړ اوختي يي پلار يي په غوسه وويل چي مسافر دي دومره خو به يي رنګ تغير کوي اما له اصلي کيسي هيڅوک هم نه وه خبر چي نواب څه نخري کوي

ذبير ته يي هم کورني خوشحاله وه خو خويندي يي بيا بيخي خوشحاله وي ځکه چي دوي پلار نه درلوده او همدا يو ورور يي وه

احمد ته هم همداسي ټول خوشحاله وه خو په دي ځل د قند اغا د زړه دربا دومره زياته وه چي د څنګ کس به يي هم اوريدله

د روخصتي شپي او ورځي تيريدلي دا ځل نو شريف هم غټ ځوان وه احمد لومړي له قند اغا څخه د خپل پلار ميراثي ځمکي واخيستلي په خپل نوم يي کړلي بيا يي جان محمد کاکا ته په دهقاني ورکړلي او ورته يي وويل چي د حاصلاتو پيسي

به يي د دوي مور مريم ته ورکول کيږي جان محمد هم د هو په دود سر وخوزولو

دوي يو ځل بيا بيرته په سفر کي شول د روخصتي ورځي يي خلاصي وي ټولو حرکت وکړلو په طرف د ايران دا ځل په مرز کي بيخي ورته جنجال هم جوړ نشو ځکه چي دوي سره مينا ايراني جيلي وه چي په پاسپورټ باندي وتلي هم وه بيرته هيواد ته هم ننوتله

دا ځل بيا په ملګرتيا کي ډير فرق راغللو دا چي اخلاص په کور کي د مور او پلار له خوا جواب شوي وه چي نور به کور ته نه راځي نو له خپلي ښځي سره او يوه کوچني زوي خالد سره يي په طرف د جرمني مسافري ته پښی کيښودلي

نواب هم څو ځله له يو ښار څخه بل ښار ته مخدره توکي وړل چي پکي ډيري پيسي يي هم واخيستلي او ځانته يي جايداد ونيوه چي د رئيس له

خوا يي کورنۍ هم ايران ته رامنتقل شوه

يواځي ذبير او احمد پاتي شول په ملګـرتيا او اطاق کي دوي نو څلور کاله نور هم کار وکـړلو په دي موده کي تليفون هم کم کم رواج وه چي په دوي دوو کي هم يوه يي درلوده خو دا اصلا شريک وه دا تليفون

د دوي کورني هم موبايل درلوده خو بيا به يي په هفته کي يو ځل خبري کولي ځکه چي مصرف يي زيات وه

وروسته له څلورو کلونو څخه ذبير د خپل واده په خاطر تللو احمد هم وويل چي زه به هم لاړ شمه

وبـښـي دوستانو ناګـفته پاتي شو خو تکميل کومه يي

دا چي تير ځل ذبير تللي وه نو مور يي هم يوه پيغله ورته کـړي وه چيله پوشي يي هم وکـړه چي په دي محفل کي ورسره نواب اخلاص او احمد هم ونډه اخيستي وه

سخت يي ځانونه هم په اتڼ کي ځانونه ستړي
کړي وه

راځم خپلي کيسي ته

احمد دوي دا ځل هم ځانونه تيار کړل چي کور ته
لاړ شي

خو دا ځل خالي لاس لاړل ځکه چي دا ځل يي د
واده په خاطر تللي وه او افغاني جامي اخيستلي په
کابل کي

همداسي وشول چي کابل ته ورسيدل نو ذبير ځانته
او د کورنۍ نورو غړو ته يي جامي واخيستلي

يوه جوړه جامي يي احمد ته هم وکړلي او يوه يي
کورتي هم ورته واخيستله

دوي کورته لاړل يو ځل بيا يي په کورنيو د جنت
زيري وشول

د دوي له راتګ نه دري ورځي وروسته د ذبير
واده وشو

دا ځل نو بيخي ښه سم اتڼ او سيلونه وه احمد او نورو کليوالو دا ځل ځانونه داسي ستړي کړل چي بيخي خو د احمد ښه سمه تبه وه

خاله مريم چي دا وليدل نو

مريم خاله هم احمد ته يوه پيغله جيلي په نکاح کړله چي دا اصلا د وردګو ولايت د سيد اباد د مدين خيلو ډکلي وه خو په ننګرهار کي يي د بابا ځمکي د دوي پلار ته پاتي وي نو ځکه يي په ننګرهار کي استوګنه کوله

احمد کوژده وکړله او واده يي بيا دوه مياشتي وزنډاوه له دوه مياشتو وروسته يي واده هم وکړلو

احمد هم داسي يو محفل جوړ کړلو چي ټولو کليوالو پکښي ښه سم خوند واخيستلو

دا چي احمد ډير کار کړي وه او د ځمکو پيسي يي هم په لاس کي وي نو ځکه يي واده هم ډير ژر وکړلو

دوي نو دا ځل په يوه غټه روخصتي راغلي وه

ځکه چي د ذبير واده وه او هغه هم چي په عاشقي کي واده کـړي وه نو غوښتل يي چي له خپلي ناوي سره ډير وخت واوسي

خو دا يي بيا نو بيخي وروستي راتګ وه له ايران څخه

ځکه چي په هيواد ي کارونه ډير وه او د ذبير يو اوښي په حکومت کي لوړ پوړي چار واکي وه

هغه بيا ذبير ته يوه ښه وظيفه پيدا کـړه چي بيا احمد ﺍ هم هغي ته واسطه شو احمد هم په کابل کي ځانته کور ونيوه ځکه چي نشواي يي کولاي چي هره ورځ له کابل نه ننګـرهار او برعکس له هغه ځاي نه دلته

راشي نو ځکه يي کـډه کولو ته مجبور وه

له خپلي نوي ناوي سره يی خبره شريکه کـړه هغي نو بيا څه نشول ويلي ځکه چي يو خو ښه ښځه وه بل نو داسي هم نه کيدل چي احمد دي په هفته کي يو

ځل وويني

مور يي هم ويل ځه زويه لاړ شه پخير لاړ شی

احمد شريف او سلوا د احمد ميرمن کابل ته کډه شول دوي نو چي راغلل د کابل په پنځمه ناحيه کي چي دعوت پوهنتون ته نژدي په قلعه وزير کي يي اصلي موقعيت وه يو کور کرايه کړلو

شريف يي هم د نوي باختر په خصوصي عالي ليسه کي واچولو

د احمد کارونه بيخي ښه مخته تلل

په د وخت کي د احمد دوي نوي ونه هم وغږيده چي ناديه يي نوم پري کيښوده چي له ټولو ورته شريف ډير خوشحاله وه

عمر کرار کرار همداسي تيريده نازيه هم غټيده بيا نو شريف هم مکتب خلاص کړلو

او نادیه نو نوي کودکستان یا هم وړکتون کي واچول شوه نازیه لا د دریو کلونو نه وه چي بله خور یي وشوه بیا نو د شریف لخوا ورته د نازیه نوم ورکـړل شو

مور یي سلوا هم خوشحاله وه ځکه چي د دواړو لور ګـانو یي نوم په یوه حرف شروع کیده

شریف هم اوس نو د پوهنتون محصل وه دي بیا په کابل پوهنتون کي د انجنیري سیول بخش ویلي چي له ماشومتوب څخه یي شوق او علاقه وه ورسره

نادیه هم په مکتب کي شامله شوه

اما نازیه بیا په کودکستان کي شامله شوه

احمد به اوس هره ورځ بدلیده کله به چي له وظیفي څخه راغللو نو چي اولادو به یي شوخي کوله یا به یي هم یو چیشي بي ځایه کـړلو نو احمد وار پري کاوه وهل به یي یوه ورځ به یي هم اولاد په کرار نه وه

هره ورځ به یي اولاد چیغیده

حتي كله كله به داسي ورځې هم راورسيدي چي
احمد به په خپلي ميرمني سلوا هم وار كولو

دا ځل احمد بيخي بل ډول شوي وه
عمر نو همداسي تيريده يوه ورځ چي احمد له وظيفي
څخه راغللو نو سلوا ورته وويل
چي احمد جانه يو څه مريضه يم كه ډاكټر ته لاړ
شو احمد خو په اوله كي په غوسه شو بيا يي
وروسته وويل چي سمه ده
دوي چي ډاكټر ته تلل نو خپل اولادونه يي نازيه
او ناديه دواړه شريف ته پريښودل
دوي خپله دوه په دوه ډاكټر ته لاړل
له يو څه مايعناتو وروسته ډاكټري يو ځل بيا په
احمد د لور زيري وكړو چي د دي خبر په اوريدو
سره دواړه احمد او سلوا سخت خفه شول سلوا خو لا
په دي ډار كي هم لاړه چي ګواكي احمد دوهمه
ښځه ونكړي

اما دلته بیا ډاکټري یو بل څه هم اضافه کړل چي
ستاسو غبرګوني یعني یو زوي او لور کيږي
چي د زوي دا نوم په اوریدو سره دواړه خوشحاله
شول
د سلوا شپي او ورځي په همدغو غمونو او خوښیو
کي تیریدي
او احمد بیا هغلته په دفتر کي د رئیس لخوا ورته
هره ورځ ګواښونه کیدل چي سم کار نکوي
وظیفي ته په وخت نه راځي او همداسي نوري بهاني
یي ورته کولي
شریف هم وروستي سمستر خلاص کړلو دي هم
اوس فارغ کیده له سیول بخش د انجنیري څخه
احمد هم په یو لوي افتخار سره ټولو خپلوانو ته
زنګونه ووهل ویل یي ورته چي شریف له سیول
بخش د انجنیري څخه فارغ ده راتلونکي یکشنبه یي
فراغت ده
دوي ټولو ورته په لوړیو کي مبارکي ورکړه او

بیا یي وویل چي سمه ده در به شو
د یک شنبي په ورځ ټول خپل خپلوان راغلل قند اغا هم راغللو ټولو احمد ته ډالي او د غاړي یا هم دستي ګلان راوړي وه په ټولو کي بیا خاله مریم د شریف مور ډیره خوشحاله وه ځکه چي دا یي لومړني اولاد وه چي په دومره ښه درجه کي کامیاب شوي وه

د شریف فراغت هم په پوهنتون کي پخیر سره ولمانځل شو ټولو ورته مبارکي ورکړه بیا شریف هم خپل سرتفکیت واخیستلو او ټولو یو ځاي د کور په لوري حرکت وکړلو

دلته نو د احمد یوه همکار خپل فرونر موټر احمد ته ورکړي وه احمد هم داسي ګل پوش کړي وه چي پوښتنه مکوه

شریف خو بیا داسي خوشحاله وه چي بیخي په جامو کي نه ځایده

که له تاسو څخه چا د پوهنتون خلاص کړي وي بیا

د کور په طرف راغلي وه دا خوند به مو حس کړي وي

له فراغت څخه دري ورځي وروسته مریم د شریف مور احمد ته وویل چي شریف به هم دمجردانو له تور لیست څخه لري کړو

احمد هم ومنله

مور یي وویل چي په کلي کي یي یوه جیلي یعني د انار ګل کاکا لور ورته خوښه کړي ده هغه به ورته وکړو

دا چي پورته مي هم وویل چي سلوا یوه هوښیاره جیلي وه بیا زیرکه هم وه او دا چي شریف پخوا ورته ویلي وه چي وریندار جاني په پوهنتون کي مي یوه جیلي خوښه ده نو ځکه یي خاله مریم چي اوس یي خواښې هم وه ورته وویل چي یو ځل له شریف څخه هم پوښتنه وکړي چي شاید یي بله جیلي خوښه کړي وي او یا بل څه وي

احمد هم وويل مور جاني سلوا ريښتيا وايي يو ځل به شريف سره هم خبره شريکه کړو

دا چي احمد خبر نه وه چي شريف عاشق شوي ده ولي بيا هم يو څه تجربه ورته وه چي که په خپله خوښه واده وشی نو دوه جوړي به ښ‌ی سره خوشحاله يي

مور يي هم په هو سره سر وښورولو

شريف چي شپي راغللو نو اول يي مور ورسره خبره شريکه کړه

شريف له شرم څخه مور ته هيڅ هم ونه ويل بس صرف يي ورته وويل چي دوه ورځي وخت راکړي

په دي شپه چي ټول بيده شول نو شريف خپلي ورينداري سلوا ته وويل ورينداري ما خو مخکي هم ويلي وه چي د پوهنتون يوه جيلي مي خوښه ده چي د طب محصله وه

نو ته مي مور ته ووايه کي يي راته وکړي

ځکه هغه ډيره ښه جيلي ده هغه جيلي هم په اصل

کي د کابل وه او په پروان دو کي يي استوګنه کوله

وريندارې يي هم په خندا سره وويل سمه ده لالا خو

ته يي اول نوم ووايه او بيا ووايه چي څنګه ده

شريف ورته وويل نوم يي ډُحل ده او بل په ښايست

کي له تا سره يو شانتي ده

شريف نه غوښتل چي وريندارې يي خفه شي نو ځکه

يي ورته وويل چي ستا غونډه ده

ويندارې يي هم وخندل بيا يي وويل نه نو يا به له ما

څخه ښکولي ويي يا هم بدرنګه

د شريف لږ څه خوله د بدرنګي په اوريدو سره

کږه شوه خو چي ځان يي خبرو ته جواړوه نو

وريندار يي سلوا پرې پوه شوه چي هلک يي خفه

کړو

نو شريف يي په غيږ کي کلک ونيوه ورته يي
وويل ليونيه خفه کيږه مه ټوکه مي وکړه
پوهيږم چي خکلي ده

ورينداري يي دا ټپه ورته وکړله

مئين مشي مينه بلا ده

په ښکلو ښکلو د هر چا مينه راځينه

د دي ټپي په اوريدو سره د شريف يوځل بيا خوله
کړه شوه

ورينداري ته يي وويل مننه

بيا د شپي پخير وويل ځکه چي شپه ناوخته وه بيده
کيدل او نور ټوله کورنۍ بيده وه صرف دوي دوه
ويښ ول

کله چي سبا سهار د چايو وخت شو نو سلوا چي
درګرده يي د نازيه پياله ډکوله خواښيي ته يي
وويل

مور جاني د شريف يوه جيلي خوښه ده هغه هم ډاکټره ده له دوي سره په يو پوهنتون کي وه اوس هغه هم فارغه شوي ده که دي زړه وي چي يو ځل ورشو

له دي خبري سره د شريف مخ تک سور شو

مور يي وويل اله توبه خدايه اوس مي زوي هم په پردو لورګانو پسي کرځي

احمد بيا مسکي هم شو چي ورور يي مئين شوي ده او ويي ويل دا خو ښه خبره ده چي مور هم يوه ډاکټره را واده کړو او هم يوه با سيواده ښځه وي

شريف هم نوره چي خبره را په سر شوه ويي ويل مور جاني ډيره ښه جيلي ده اصلا دکابل ولايت دي په پروان دو کي اوسيږی او بل ما له دغو وروستيو څلورو کلونو څخه پيژندلي ده

مور يي وويل چي سمه ده ستا چي خوښه ده زما

درسره خوښه ه

شریف هم خوشحاله وه ولي په زړه کي په خوله يي هم د خوشحالي نښي نښاني معلوميدي خو دا چي نوره خبره غټه نشي خپله خوښی يي پټه کړي وه

بيا چي له کور څخه بيرون ووتلو نو ځُحل ته يي زنګ وکړو د خوښيی زيري يي ورکړلو او بيا يي ورته وويل چي مور مي تا ماته په نکاح کوي

او نن ماسپښين ته مرکه هم درته استومه

همداسي وشول د شريف مور ورېندار او خور يي شهناز سره له شريف چي شريف يي کور ليدلي وه ورغلل

له يوه څه ځنډ وروسته چي بيرته د کور په طرف راتلل نو شريف بي له ځنډه له مور څخه پوښتنه وکړه چي څه يي وويل

دلته يي ورينداره له مور څخه مخکي شوله

ورته يي وويل چي د نفري دي مور وايي چي يو

ځل بیا هم راتګ ته ضرورت شته ده یعني چې زموږ خوښه ده

شریف هم نو په اول کې یې له شرم څخه مخ تک سور شو بیا یې وویل چې سمه ده

د دوهم ځل دپاره هم د شریف مور او وریندراه سلوا د دُحل دوي کره ورغلل

دا ځل یې ورته ویلي وه چې موږ باید هلک وګورو

دهلک له لیدلو وروسته یې ورته د جیلي ستن او تار ورکړي وه

شریف هم ډیر خوشحاله وه په لومړي سر کې یې دُحل ته زنګ وواهه او بیا دلته مخکې له دې چې شریف ورته مبارکي ورکړي دُحل له شریف څخه مخکې شوه په مبارکي کې بیا نو دُحل , شریف ته وویل چې له شریني سره دې مبارک وي دواړه په دی کار سره ډیر خوشحاله ول

بلاخره له شریف څخه یې وریندارې سلوا هم غټه شریني واخیسته

شریف هم چي اوس معاش اخیستلو نو وریندارې ته یي هم یو غټ توق د طلا واخیستلو

دا وخت نو سلوا هم امیدواره شوې وه

د شریف کوژده یي هم له ستني راوړلو څخه شپږ ورځي وروسته وکړه

له کوژدي وروسته دُحل هم ځانته په یوه شخصي روغتون کي وظیفه واخیسته

د شریف له کوژدي څخه وروسته د احمد وهل بیا په نادیه او نازیه دومره ډیر شول چي هیڅ مه وایه

هره ورځ به یي په یوه کوچني خبره هم په دغو دوو لور ګانو ګوزار کولو

هره ورځ به یي د ناز په ځاي وار وه

اوس یي نو اولاد ته بیخي مینه نه ورکوله بیخي یي ناز نه ورکولو بیخي هغه پخواني احمد نه وه مور یي هم همداسي هر کله به یي چي اولادونو شوخي کوله نو مور به ټنګ وار پري کولو

يوه ورځ چي احمد لا په وظيفه کي وه سلوا ورته زنګ وواهه چي يو څه مريضه يم که کور ته راشي

احمد هم وويل سمه ده درغلم

کله چي احمد راغللو نو احمد سلوا او د احمد مور يو ځاي د روغتون په طرف لاړل

له يو څه ځنډ وروسته په احمد باندي د دوو اولادونو زيري وشو چي يو يي هلک او بله يي هم جيلي وه

احمد بيا هلک ته بيخي زيات خوشحاله وه

احمد له ډيري خوشحالي دا چي خداي پاک زوي ورکړي وه او د خداي پاک د شکر د ادا کولو په خاطر يو لوي ختم د قران عظيم الشان ونيوه چي پکي ډيرو خپلو خپلوانو يي ونډه واخيستله

بيا يي نو د ختم په ورځ يو ښايسته نوم د هلک لپاره او يو هم د جيلي لپاره انتخاب کړل چي د هلک نوم قنداغا انتخاب کړو شکيب او د جيلي نوم بيا د سلوا خور يعني د احمد ښيني انتخاب کړلو ناهيده

د احمد ښځینی ځکه دغه نوم انتخاب کړلو چې دوه مخکیني خورزې یې هم په همداسې حرفونو نومیدې

یعنې نادیه ,نازیه او ناهیده

ډیر ښه نومونه دي پخدای

درې واړه په یو شانته

له دې وروسته بیا هم احمد په دغو دوو لورګانو یعنې نادیه او نازیه باندې ګوزار کولو

نادیه نو اوس د شپږم او نازیه بیا د دویم ټولګي زده کوونکې هم وې

خو بیا هم اوس نو تاسو ته هم معلومه ده چې زموږ په هیواد کې کله چې یو کوچنې ماشوم یو څه خرابې کوې نو هغه وهې

او یا هم چې نه بیده کیږي هغه ډاروي

چې دا دواړه کارونه د یوه ماشوم په مغز ډیر بد او منفي تأثیرات راولي

در حالیکه هغه ماشوم په خپل خیر او شر هیڅ نه پوهیږي چي دا مي په خیر کي دي او که نه دي خبره بل طرف نه وړمه راځم کیسي ته

د شریف له کوژدي دوه میاشتي وروسته یي واده هم ورته وکړلو

چي له واده وروسته هم له احمد سره په یوه کور کي اوسیده احمد او شریف به سهار وختي خپلو دندو په طرف تلل ځُحل چي نوي ناوي وه نو د یو کوچني وخت په خاطر یي په کور کي ناسته غوره کړله

دا چي سلوا هم یوازي وه نو ځُحل ته ډیره خوشحاله وه ځکه چي دي به هره ورځ په کور کي له سهاره تر ماشامه تنها وه خو اوس یي جوړه پیدا شوي وه ولي دا هم د یو کوچني مدت دپاره ځکه چي ځُحل هم اجازه لرله چي خپلي دندي یعنې ډاکټري ته لاړه شي

له یوي هفتي وروسته ذُحل هم د خپل کاري محل په طرف لاړه اوس نو ټولو یو ځل بیا د پخوا په شان خپل کار کولو ټول به خپلو د کار ځایونو ته تلل

نادیه او نازیه به هم هره ورځ ښونځي ته تللي

د نادي اوس له طب سره بیخي زیات شوق وه ځکه چي کله به یي د کاکا ښځه یعني ذُحل د ډاکټري په چپن کي ولیدله نو بیخي به یي زړه اوبه اوبه کیده یا به یي هم همدغه شیبه د خپلو سترګو په کیمره کي به یي ځان د ډاکټري په جامو کي لیده

هره ورځ به یي پلار ته ویلي پلار جانه زه به هم د کاکا د ناوي غونډي ډاکټره کیږم

پلار به یي هم ویلي افرین لوري هو باید ډاکټره شي

ذُحل به هم تشویق کوله ځکه چي هغه هم پوه جیلي وه

که چیري اوسني حالت ته وګوري د چا یوه مړي وچه ډوډۍ هم نه دربانډي لوریګي چي وه یي

خوري طب خو پريږده
چي ته دي ډاکتر شي
خير ژوند تيريده شکيب او ناهيده هم لويدل

بيا هغه خوا د شريف او د ځُحل هم نوي ونه وغوړيده چي بيا د نادي له لوري ورته د صبغت الله نوم ورکـړ شو

په دي کي نو شريف هم سخت خوشحاله وه همداي يي پخواني ارمان وه چي له ځُحل څخه دي اولاد ولري چي الله پاک يي دا ارمان هم ورته پوره کـړلو

هره ورځ به اوس نو شکيب بيچاره هم د خپل پلار له لاسه ښه سم وهل خوړل پلار به يي هره ورځ په اندکي خبره هم وهلو

شکيب دي حد ته ورسيده چي هره ورځ به يي الله ته زاري کولي چي يا الله کاشکي دي يا زه نه ومه پيدا کـړي او يا دي هم داسي پلار او مور نه راکولو
هره ورځ به يي په چيغو تيريد هره ورځ به يي په

اندکي خبره هم وهل خوړل اخر بیچاره چي لویده
بیخي به ورته بل ډول فکرونه پیدا کیدل کله کله به
یي ځانته خیالي نړي جوړوله په دي نړي کي به
یي ځان یوازي احساسولو ځانته به یي ښه ژوند
لیدلو ځان به یي ډیر بختور لیده خو چي له خیالي
نړي څخه به ووتلو خو هماغه پخواني غمونه به یي
وه او دي به وه

یو څو کاله به تیر شمه دوستانو
اوس نو شکیب چي د احمد په زامنو کي مشر زوي
وه او هم یوازیني زوي وه د اوولس کالو په عمر به
وه
په دي وخت کی نادي هم پنځم کال د طب ویلي
نازي بیا اول سمستر د ژورنالیزم او همچنان ناهیده
او شکیب په دولسم ټولګي کي وه
د شریف هم مشر زوي صبغت الله په یولسم
ټولګي کي وه اما بد بختانه چي الله پاک شریف

ته کوم بل اولاد ور نه کـړلو دا وخت شریف هم له احمد څخه بیل شولو ځکه چي اوس باید هر یوه ورور ځانته کور جوړ کـړي وه دوي دوو ورونو هم همداسي

یوه ورځ چي احمد او سلوا د شریف دوي کور ته تلل په لاره دوي دوه په خپل شخصي موټر کي ول احمد له سلوا سره په قیصو کي ښه ګـرم وه چي په دي کي یي لاري ته هیڅ فکر هم نه وه دوي دوو په دی کي خبري کولي چي باید احمد خپل زوي شکیب ته کوژده وکـړي چي بیا یي دا ارمان په زړه کي پاتي نشي

اما د یوي دقیقي په تیریدو سره همداسي وشول احمد خپل موټر له یوي لاري یا هغه لوي موټر چي پکي درانه بارونه وړل کیږي چي له خښتو ډکه وه ټکر وکـړلو

لا یي دوي شفاخاني ته رسولي نه وه چي سلوا هم

خپل ژوند له لاسه ورکړلو

د احمد خو سینه له جلب د موټر سره لګیدلي وه او سر یي هم نو ځکه خو یي په موټر کي خپل ژوند له لاسه ورکړلو

تر ماشامه پوري د دواړو جنازي په روغتون کي ایښي وي بیا له ماشام نه وروسته چي کله کورته په راتګ کي سلوا او احمد ناوخته کړله نو نادي یي مور ته زنګ وواهه چي ولي یي ناخته کړه

چي کله یي زنګ ووهلو نو له دري څلور ځله تیریدو څخه وروسته موبایل اوکي شو اما له هغي خوا یو زنانه نازک غږ راغللو چي د نادي د زړه بیخي دربها زیاته شوه

هغي ښځي لومړي غږ وکړلو الو څوک یي

دا د موبایل والا مو څه کیږي

او همداسي یي نوري پوښتني هم سر په سر وکړلي

بيا نادي وويل دا مي د مور موبايل ده او تاسو څوک يي مور مي چيره ده

نادي هم همداسي سر په سر څو پوښتني وکړلي

بيا نرسي جواب ورکړلو ستاسو مور او پلار ترافيکي پيښه کړي ده اوس مهال په ... روغتون کي دي که کولاي شي نو ورته راشي

نادي هم په وارخطا غږ سره وويل سمه ده درځو

نادي اول شکيب ته وويل چي داسي پيښه شوي ده بيا يي شريف کاکا ته زنګ ووهلو

اوس نو دري خويندي او يو ورور هم سترګي سري ژاړي او هم د روغتون په لوري په جابکو قدمون د روغتون لاره لنډوي

کله چي روغتون ته ورسيدل نو ګوري چي شريف کاکا يي زوي يي صبغت الله او ميرمن يي دُحل له دوی څخه مخکي رارسيدلي دي

کله چي دوي ننږدي راغلل نو شکيب پوښتنه وکړه کاکا په مور او پلار مي څه شوي دي

دا چي شريف او احمد له ماشومتوب څخه يو په بل ګران وه او هم يي د يو بل سره په ټول عمر کي يوه کوچني جګړه هم نه وه کړي

نو شريف د خپل ورور غم يي پېټ نشو کړلاي

له سترګو يي اوښکي يي يو په بل پسي رواني شوي

دلته نو ټول په ژړا شول

بيا يي له شفاخاني څخه د احمد او سلوا جنازه د کور په لوري رهي کړله په ټوله لاره کي هيچا هم خبره ونکړه د ټولو له سترګو يوازي د بي وسي او بي کسي اوښکي تويدلي

کله چي کور ته لاړل شريف لومړي خپل تره ته زنګ ووهلو چي داسي کيسه ده

بيا يي د خپلي فيس بوک پاڼي په ايډي يي د جنازي خبر خپور کړلو

له دي وروسته يي ټول خپل خپلوان خبر کړل

سبا سهار يي جنازه د ننګـرهار ته ورسوله

هغلته يي هم ټولو خپلو خپلوانو د دوي په جنازه کي اشتراک وکـړلو

ناديه او نازيه خو بيا تر کلنيک د کلي هم ورسيدل

دوي دوو خويندو دومره ژړل چي د دوي له ژړا سر به ټول انګـړ په چيغو سر شو تر ټول زياد چي بيا خفه وه هغه ناهيده وه اما دي بيا ځان داسي کنترول کـړي وه چي پوختته يي مه کوه

ولي بيا هم

که الله دي نکـړي ستاسو کي د چا مور يا پلار مړ وي دا زور به مو ليدلي وي

شکيب خو بيا هم بد نه وه ولي چي کله به يي خويندي په ژړا کي وليدلي نو خپل ځان به يي هم له کنترول څخه ووتلو

ناديه خو پخوا په هوش راغلي وه کور کي وه د وروستي ځل د پاره يي خپل مور او پلار په سپين کفن کي وليدل

اما نازي بیا ونشو لیدلي

کله چي نازیه په هوش کي راغلله نو چي کور ته یي بوتلله ګوري نه مور شته نه هم پلار نو په چیغو چیغو سر شوه په ژړا کي یي ویلي چیري دي مور او پلار مي ما هم یو ځل ورته یوسي یو ځل خو به مو پرایښي وه چي ما هم د وروستي ځل دپاره لیدلي وه

چي د نازي له چیغو سره یو ځل بیا ټول کور په چیغو سر شو

د جنازي دختم او خیرات له یوي هفتي وروسته دري خویندي او یو ورور بیرته خپل کور ته راغلل ولي دلته بیا هم د یوي اوني لپاره د خپل تره شریف په کور کي پاتي راغلل ځکه چي تره یي نه غوښتل چي وریري یي یا هم وراره یي په کور کي یوازي پاتي شي ولي د وخت په تیریدو سره بیا دوي هم خپل کور ته لاړل

یو خو د دعا په خاطر خلک ورته راتلل بل دا چي

دوي هم نه غوښتل چي له خپل کور نه بل ځاي لاړ شی

کله چي د مور او پلار د مرګ يي دري اونۍ تيري شوي نو ټولو د پخوا په شان خپلو پوهنتونونو او مکتبونو ته روان شول

چي دا کار به شکيب کولو لومړي به يي خپلي دوه مشري خويندي يعني ناديه او نازيه پوهنتون ته وړل او بيا به يي خپله همزولي خور يي ناهيده مکتب ته وړله چي له هماغه ځايه به خپله هم د مکتب په طرف تللو

غرمه به يي هم همدا کار وه

ولي مازديګر به بيا خپله او ناهيده يوځاي ده ژواک د ساينسي علومو مرکز ته تلل او هغلته به يي د کانکور اماده ګي هم ويله

د مور او پلار له مرګ يي يو کال وروسته د دواړو خويندو چي پخوا يي د مور او پلار په شتون کي کوژده کړي وي واده هم وکړلو

له یادو دي نه وځي دغه دوه خویندي یي د نادي په پوهنتون کي یو صنفي وه هغوي هم دوه ورونه وه او دا دوه خویندي یي هم مور او پلار په یوه کور کي واده کـړلي

کوزده یي هغه وخت شوي وه اما واده یي د مور او پلار د مرګ په خاطر وروسته وزنډیده

خیر واده هم د دواړو خویندو په خوشحالي کي تیر شو ولي بیا هم چي مور او پلار یي مړه وه یو څه غم ورسره وه

له واده ورسته بیا ناهیده او شکیب په کور کي یوازي پاتی شول اما شکیب بیا نو یو غیرتي هلکه وه خویندي یي هم له ځان کمي نه کـڼلي

هره ورځ به یي اوس دي تنها خور ته چي په کور کي وه ډالي ورته راوړلي

هره ورځ به یي خوشحاله ستاله کله به یي د نادي دوي کور ته بیوله او کله به یي هم هغه دوه ورته راوړلي خپل کور ته

په ډیر کم وخت کي ناهیدي هم تغیر وکـړلو
دي نو اوس په کورس کي له یو ځوان سره مینه پیدا شوي وه

چي بیا هغه ځوان هم په دي مئین وه
کله يي چي د کانکور امتحان ورکـړلو نو بیا هغه ځوان او ناهیده دواړه د حقوقو پوهنځي ته کامیاب شول اما هغه خوا بیا شکیب د پولي تخنیک سیول انجنیري ته کامیاب شو
د شکیب هم له انجنیري سره په دي خاطر شوق وه چي کاکا يي هم انجنیر وه او کله به چي شکیب کاکا د انجنیري په جامو کي لیده بیا به يي بیخي شوق زیاتیده
که تاسو کي چا د خپلي خوښي پوهنځي ویلي وي په خپل شوق سره نو معلوم به وي چي څومره خوند لري
له څلورو سمسترو ویلو وروسته هغه ځوان د

ناهيدي په خاطر خپله مشره خور او مور مرکي ته ولیږل چي په دي کي ناهيده خبره وه چي خيبر به دوي ته مرکه لیږي اما شکيب بيا نه وه خبر له ليدلو او دوه دري ځله تګ را تګ وروسته شکيب وويل چي زه مي خپله خور هغه چاته ورکومه چي هغه يي خوښ وي

د دي خبري په اوريدو سره ناهيده ډيره خوشحاله شوه اما پښتو او پښتون ولي يي اجازه نه ورکوله چي شکيب ته دي ووايي چي همدغه ځوان مي خوښ ده

اما په پټه يي بيا نازي ته ويلي وه چي له همدي ځوان سره واده کوي

چي بيا نازي شکيب خبر کړلو او شکيب بيا د خيبر دوي کورنۍ ته د مبارکي په زيري ويلو سره د ناهيدي ستنه او تار ورکړل

دا چي ناهيده په شکيب ډيره ګرانه وه او شکيب به هم کله کله ويلي چي ته مي هم مور يي او هم خور

نو ځکه يي له دي سړي څخه د مهر يعني تويانه پيسي بيخي نه اخيستي ولي د هغوي په ټينګار سره يي بيا دوه لکه افغاني واخيستلي

شکيب خو ويلي چي زه د خپلي خور د ټول واده مصرف ورکومه ځکه چي هغه ته د پلار تقاعد هم ورکول کيده او دومره زياتي پيسي يي په دوو نفرو نشوي خوړلي

خو د هلک کورنۍ بيا کله منله هغوي همدا بهانه کوله چي موږ ته خپلوان پيغور راکوي وايي چي جيلي مو په موفته کي وکړله

د دي ځوان پلار هم په ... امريکاي شرکت کي رئيس وه نو ښه پيسه داره هم وه

دي ځوان بيا خپل د واده نيټه يوه مياشت وروسته تاکلي وه

د ناهيدي واده ته به يوه اونۍ پاتي وه چي ناهيدي شکيب ته وويل چي ورور جانه زه به هم تاته کوږده

وکـړمه زما یوه صنفي ده په پوهنتون کي ډیره ښه
صادقه او دیني جیلي ده هغه به درته وکم نن به زه
او نادیه دوی په مرکه ورشو هغه به درته وغواړو

زه په دي ډاډه یم چي هغه به تاته راکـړي

اما شکیب بیا وویل چي زه واده نکوم

ناهیدي وویل ولي ورور جانه لیوني شوي یي

څنګـه واده نکوي

تاته به کور څوک کوي کار به څوک کوي جامي به
دی څنګـه وینځي

شکیب یي خبره پري کـړله

نه خور جاني دا هر څه زه په خپله کومه

نه غواړم واده وکـړم ځکه چي که دي په یاد کي وي
مورِ چي ماشومان وو نو مور او پلار به څومره
وهلو

هره ورځ به یي وار راباندي کولو

څومره به مو له ژوند نه زړه بد کیده

شايد چي د واده په کولو سره له ما نه هم داسي غلطي وشي

نه خوري نور به له دي خبري تير شو

او له تاسو ټولو هيله کوم چي واده وکړه ځکه پيغمبري سنت دي اما دغه يو کار مکوي چي اولاد ووهي

ځکه چي

ماشومان خو په خپل خير نه پوهيږي

اما مور او پلار يي بايد ونه وهي

شکيب يو ځل بيا وويل

زه واده نکوم

پاي

کابل افغانستان

2023/5/13